

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad

Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 12020-17/2018-ERU

V Jihlavě dne 22. června 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **BOHEMIA ENERGY entity s.r.o.**, se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24-16, 110 00 Praha 1 – Nové Město, IČ: 273 86 732 (dále též „účastník řízení“), proti výrokům I. – V. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-12/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2020 (sp. zn. OSR-12020/2018-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a podle § 23 odst. 11 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), uznal účastníka řízení ve **výrocích I. a II.** vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 5 písm. d) a přestupku podle § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona, ve znění účinném do 5. června 2017, kterých se měl dopustit tím, že jako držitel licence pro obchod s elektřinou/plynem nesdělil neprodleně na výslovné žádosti spotřebitelů pana [REDAKCE], pana [REDAKCE] a paní [REDAKCE] datum ukončení dodávek elektřiny/plynu do jejich odběrných míst, ve **výroku III.** vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění do 15. července 2019, kterého se měl dopustit tím, že užil agresivní obchodní praktiku vůči spotřebitelce paní Stanislavě Bartoníkové, za což mu byla ve **výroku IV.** uložena úhrmná pokuta ve výši 80 000 Kč a ve **výroku V.** povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč; **výroky VI. a VII.** bylo správní řízení v části týkající se podezření ze spáchání přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona, kterých se měl účastník řízení dopustit tím, že jako držitel licence pro obchod s elektřinou/plynem nesdělil neprodleně na výslovné žádosti spotřebitelů paní [REDAKCE] a pana [REDAKCE] datum ukončení dodávek elektřiny/plynu do jejich odběrných míst, zastaveno, rozhodla Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

I. Rozklad společnosti BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24-26, 110 00 Praha 1 – Nové Město, IČ: 273 86 732, proti výrokům I., II., III. a V. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-12/2018-ERU ze dne

5. listopadu 2020 (sp. zn. OSR-12020/2018-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se v této části potvrzuje.

II. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-12/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2020 (sp. zn. OSR-12020/2018-ERU) se ve výroku IV. mění takto:

„Podle § 91 odst. 14 písm. b) energetického zákona ve znění pozdějších předpisů se účastníku řízení za spáchání celkem 3 přestupků, a to konkrétně pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona, přestupku podle § 91 odst. 11 písm. d) téhož zákona a pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ukládá úhrnná pokuta ve výši 50 000 Kč (slovy: padesát tisíc korun českých), která je splatná podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Energetického regulačního úřadu vedený u České národní banky, se sídlem Na Příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 19-2421001/0710, variabilní symbol 46318.“

Odůvodnění:

I. Kontrolní zjištění a správní řízení v prvním stupni

Energetický regulační úřad zahájil dne 15. března 2018 u účastníka řízení kontrolu podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, jejímž předmětem bylo dodržování povinností stanovených držiteli licence na obchod s elektřinou v § 30 odst. 2 písm. m) energetického zákona a držiteli licence na obchod s plynem v § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona. Kontrola byla vedena pod sp. zn. 02465/2018-ERU. Na základě výsledku kontroly byl vyhotoven protokol o kontrole č. [REDAKCE] ze dne 21. května 2018, přičemž proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu nepodal účastník řízení námítky.

V protokolu o kontrole uvedl Energetický regulační úřad zjištění, že účastník řízení nesdělil neprodleně na žádost zákazníků (spotřebitelů) [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří vypověděli smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny/plynu, datum ukončení dodávky elektřiny či plynu, čímž porušil povinnosti stanovené v § 30 odst. 2 písm. m) a v § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona.

Z vlastní činnosti Energetického regulačního úřadu vyplynulo dále podezření, že se účastník řízení mohl dopustit pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že užil agresivní obchodní praktiku vůči spotřebitelce paní [REDAKCE], když po ní požadoval platbu za sdružené služby dodávky elektřiny, které si u něj spotřebitelka neobjednala. Podklady odůvodňující podezření ze spáchání tohoto přestupku byly vloženy do správního spisu záznamem ze dne 28. listopadu 2018.

Na základě skutečností zjištěných při kontrole a po vyhodnocení všech zjištěných skutečností vydal Energetický regulační úřad příkaz č. j. 09278-3/2018-ERU ze dne 7. listopadu 2018, kterým byla účastníku řízení za spáchání 3 přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona, ve znění účinném do 5. června 2017, a 2 přestupků podle § 91 odst. 11 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Proti příkazu podal účastník řízení včasný odpor, jehož podáním byl příkaz zrušen a správní řízení dále pokračovalo.

Doručením oznámení o zahájení správního řízení zahájil Energetický regulační úřad dne 3. prosince 2018 s účastníkem řízení na základě skutečností zjištěných z vlastní činnosti správní řízení z moci úřední, a to ve věci podezření ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 15. července 2019. Dne 6. prosince 2018 vydal Energetický regulační úřad usnesení č. j. 12020-1/2018-ERU, kterým rozhodl o spojení dvou současně vedených správních řízení sp. zn. 09278/2018-ERU a OSR-11725/2018-ERU do společného řízení vedeného pod sp. zn. OSR-12020/2018-ERU. O spojení správních řízení byl účastník řízení vyrozuměn přípisem ze dne 6. prosince 2018.

Dne 9. září 2019 bylo účastníku řízení doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a o možnosti doložit doklady svědčící o aktuálních majetkových poměrech, které nevyužil a do dne vydání prvostupňového rozhodnutí se k věci ani ke svým majetkovým poměrům nevyjádřil.

II. První projednání věci

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-4/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2019 byl účastník řízení uznán ve výrocích I. a II. vinným ze spáchání 3 přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) a 2 přestupků podle § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona, ve znění účinném do 5. června 2017, kterých se měl dopustit tím, že jako držitel licence pro obchod s elektřinou/plynem nesdělil neprodleně na výslovné žádosti spotřebitelů pana ██████████, pana ██████████, paní ██████████, paní ██████████ a pana ██████████ datum ukončení dodávek elektřiny/plynu do jejich odběrných, a ve výroku III. vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 15. července 2019, kterého se dopustil tím, že užil agresivní obchodní praktiku vůči spotřebitelce paní ██████████, za což mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 120 000 Kč.

Energetický regulační úřad v odůvodnění rozhodnutí popsal zjištěný skutkový stav, po jehož posouzení dospěl k závěru, že jednáním účastníka řízení došlo u všech přestupků k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků. Prvostupňový orgán konstatoval, že uvedené smlouvy, na jejichž základě účastník řízení realizoval dodávku energií do odběrných míst, byly uzavřeny, s výjimkou smluv uzavřených na dobu určitou 36 měsíců s automatickou prolongací se zákazníky paní ██████████ a panem ██████████, na dobu neurčitou. Všichni zákazníci v průběhu měsíce ledna 2017 udělili plnou moc právnické osobě eCentre, a.s., se sídlem Argentinská 286/38, 170 00 Praha 7, IČ: 271 49 862 (dále též „zástupce“), mj. k podání výpovědi či odstoupení od smlouvy se stávajícím dodavatelem energií do odběrných míst. Zástupce zaslal účastníku řízení výpověď, resp. pokud se jednalo o smlouvu na dobu určitou, požadoval její ukončení v nejbližším možném termínu, tedy aby nebyla prolongována. Spolu s podanými žádostmi o ukončení smluv požadoval zástupce i neprodlené sdělení data ukončení dodávky. Tuto informaci poskytl účastník řízení přímo panu ██████████ (po 56 dnech), paní ██████████ (po 48 dnech), panu ██████████ (po 42 dnech) a v ostatních případech zástupci (po 35 dnech, resp. 38 dnech). Data ukončení dodávek tak zjevně nebyla zákazníkům sdělena neprodleně ve smyslu zákona.

III. První řízení o rozkladu

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-4/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2019, které mu bylo doručeno dne 6. listopadu 2019, podal účastník řízení dne

21. listopadu 2019 rozklad, ve kterém uvedl, že napadá všechny výroky rozhodnutí. Odůvodnění rozkladu doplnil podáním ze dne 25. listopadu 2019.

Rozhodnutím č. j. 12020-11/2018-ERU ze dne 30. června 2020 Rada napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání, neboť dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy, a to z důvodu nedostatečného odůvodnění a nesprávného právního hodnocení.

Rada konstatovala, že dvě z pěti jednání účastníka řízení označených v jeho výroci představovala úkony zabraňující prolongaci smluv (odlišný způsob ukončení závazku od ostatních tří), ale prvostupňový orgán v rozhodnutí neuvedl, zda lze i uvedený způsob ukončení závazku podřadit pod § 30 odst. 2 písm. m) nebo § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona. Rada dále uvedla, že s ohledem na teleologický výklad je namístě ze strany obchodníků aplikovat uvedená ustanovení v širším smyslu, tedy že by měli zákazníky informovat o termínu ukončení dodávek v případě ukončení smlouvy z jakéhokoli důvodu. Na druhé straně je nutno vycházet z toho, že v řízení o přestupcích nelze obecně rozšiřující výklad použít tam, kde by to znamenalo újmu pro pachatele (tj. rozšíření sankční odpovědnosti výkladem), neboť v případě dovozování správně-trestní odpovědnosti je nutno trvat na vysoké míře určitosti vymezení protiprávního jednání. Rada vytkla prvostupňovému orgánu to, že uvedené skutkové okolnosti spočívající v odlišném ukončení závazku nežli odstoupením či výpovědí smluv nevzal do úvahy a z hlediska § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona je nepodrobil hodnocení, přičemž měl provést hodnocení, zda jednání vůči zákazníkům paní [REDAKCE] a panu [REDAKCE] je přestupkem.

K uložené pokutě Rada uvedla, že přestože uložení vyšší pokuty oproti původní částce ve vydaném příkazu je v obecné rovině odůvodnitelné spojením správních řízení a rozšířením předmětu řízení, tak zvýšení pokuty z částky 50 000 Kč na 120 000 Kč považuje za pochybné, jakkoli se tato sankce pohybuje v dolní části zákonného rozpětí pro předmětné přestupky. I když spáchání dalšího přestupku spočívajícího v užití agresivní obchodní praktiky vůči spotřebiteli představuje přitěžující okolnost, tak navýšení pokuty o více než polovinu je významné, a proto by měl být přezkoumatelně uveden důvod pro udělení sankce v této výši.

Z výše uvedených důvodů rozhodla Rada o zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s právními předpisy a zavázala prvostupňový orgán, aby v rámci nového projednání především pečlivěji vyhodnotil jednání účastníka řízení v souladu se závěry tohoto rozhodnutí a své závěry srozumitelným způsobem odůvodnil, a to včetně úvah o uložení sankce zejména z hlediska úpravy její výše oproti dřívějšímu příkazu.

IV. Nové projednání věci a napadené rozhodnutí

Po vrácení věci k novému projednání dospěl správní orgán k závěru, že s ohledem na zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu jsou veškeré podklady pro vedení správního řízení a následné vydání rozhodnutí úplné a dostačující pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán do spisu nedoplňoval žádné nové podklady, ke kterým by bylo třeba vyjádření účastníka řízení a s nimiž by se musel účastník řízení nově seznamovat, proto jej opětovně nevyzýval ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-12/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2020 byl účastník řízení uznán ve výroku I. vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona a výrokem II. vinným ze spáchání přestupku podle § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona, kterých se měl dopustit jednáním popsaným ve výrokové části tohoto rozhodnutí, výrokem III. vinným ze spáchání pokračujícího přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil použitím agresivní obchodní praktiky vůči paní [REDAKCE], za což mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní řízení v části týkající se podezření ze spáchání přestupků podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 1 písm. d) energetického zákona, kterých se měl dopustit tím, že v rozporu s § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona neprodleně nesdělil na výslovnou žádost spotřebitelů paní [REDAKCE] a pana [REDAKCE] datum ukončení dodávek elektřiny/plynu do jejich odběrných míst, bylo výroky VI. a VII. zastaveno.

V napadeném rozhodnutí Energetický regulační úřad shrnul zjištěný skutkový stav a dospěl k závěru, že jednáním účastníka řízení došlo u všech jednání s výjimkou skutků uvedených ve výrocích VI. a VII. k naplnění formálních i materiálních znaků přestupku. Ve vztahu k výroky VI. a VII. se správní orgán zabýval tím, zda v případě žádosti o neprolongování smluv jsou splněny podmínky § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona. Tato ustanovení jsou vázána pouze na jednostranný úkon zákazníka spočívající v podání výpovědi či odstoupení od smlouvy o dodávkách elektřiny/plynu, přičemž výčet úkonů zákazníků spojených s povinností obchodníka s elektřinou/plynem neprodleně sdělit datum ukončení smlouvy není demonstrativní. Tato povinnost se tak nevztahuje na úkony spočívající v zabránění prolongace smlouvy či jiné ukončení smlouvy na žádost zákazníka v postavení spotřebitele. S ohledem na to správní orgán vyhodnotil, že vytýkaná jednání nepředstavují přestupky.

Ve vztahu k výroky I. a II. konstatoval správní orgán naplnění skutkových podstat vytýkaných přestupků, neboť účastník řízení sdělil datum ukončení dodávek elektřiny ve vztahu k odběrnému místu pana [REDAKCE] až po 56 dnech, k odběrnému místu pana [REDAKCE] až po 42 dnech a k odběrnému místu plynu paní [REDAKCE] až po 48 dnech. Těmito jednáními došlo k porušení povinnosti požadované informace zákazníkům sdělit neprodleně po obdržení jejich žádosti. Dva dílčí skutky, kterých se účastník řízení dopustil porušením § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona vyhodnotil správní orgán za přestupek pokračující a za okamžik jeho spáchání pak počátek února 2017, kdy nejpozději měla být požadovaná informace panu [REDAKCE] poskytnuta. K okamžiku spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. správní orgán uvedl, že k němu došlo jednáním, resp. nekonáním ve vztahu k paní [REDAKCE]. Jelikož žádost zákaznice o sdělení data ukončení dodávky plynu byla účastníku řízení doručena dne 24. ledna 2017, pak k naplnění požadavku na neprodlené sdělení tohoto data by bylo možné považovat odpověď poskytnutou nejpozději na konci měsíce ledna 2017, za okamžik spáchání tohoto přestupku je proto nutné považovat právě konec měsíce ledna 2017. Data ukončení dodávek uvedeným zákazníkům nebyla sdělena neprodleně ve smyslu zákona.

Ohledně výroku III. napadeného rozhodnutí správní orgán uvedl, že paní [REDAKCE] zaslala dne 3. srpna 2016 účastníku řízení žádost o ukončení smlouvy uzavřené s účastníkem řízení na dobu neurčitou v co nejkratší době bez sankce. Na základě této výpovědi měl být

smluvní vztah ukončen ke dni 30. listopadu 2016. Účastník řízení přesto realizoval dodávku elektřiny až do 15. dubna 2018, a to i přes opakovanou upozornění zákaznice, že na ukončení smlouvy trvá a nemá zájem o realizaci dodávek od účastníka řízení. Správní orgán toto jednání vyhodnotil jako nekalou obchodní praktiku ve smyslu § 4 odst. 3 věty druhé zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 k témuž zákonu, čímž užil v rozporu s § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele a § 4 odst. 3 věta druhá téhož zákona ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 tohoto zákona agresivní obchodní praktiku.

Po zhodnocení odpovědnosti účastníka řízení přistoupil správní orgán k uložení správního trestu v podobě úhrnné pokuty. Za přísněji trestné vyhodnotil přestupky podle energetického zákona, které obsahují vyšší sazbu než přestupek podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Za nejzávažnější přestupek označil správní orgán přestupek podle § 91 odst. 5 písm. d) energetického zákona uvedený ve výroku I. napadeného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na to, že byl spáchán dvěma dílčími útoky a také délkou doby, po kterou trval protiprávní stav. Jako přitčuzující okolnost dále zhodnotil skutečnost, že účastník řízení spáchal posuzovaný přestupek ve vícečinném souběhu s dalšími dvěma přestupky, mezi nimiž je i přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, který je sice mírněji trestný, avšak podle názoru správního orgánu se jedná o velmi závažné protiprávní jednání, neboť užití agresivní obchodní praktiky oslabuje postavení spotřebitele vůči dodavateli. Energetický regulační úřad dále zohlednil opakující se porušení zákona o ochraně spotřebitele, za která byl již několikrát pravomocně potrestán. Z uvedených důvodů vyjádřil názor, že i původní navýšení sankce o 70 000 Kč bylo zákonné, avšak s ohledem na to, že část správního řízení byla zastavena a část byla oproti původnímu rozhodnutí kvalifikována jako pokračující přestupek, přistoupil ke snížení pokuty o 40 000 Kč oproti zrušenému rozhodnutí.

V. Rozklad účastníka řízení

Proti výrokům I. – V. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 12020-12/2018-ERU ze dne 5. listopadu 2020, které mu bylo doručeno dne 9. listopadu 2020, podal účastník řízení dne 24. listopadu 2020 rozklad, neboť napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, pročež navrhl, aby Rada napadené výroky rozhodnutí zrušila.

Účastník řízení v rozkladu uvádí, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá zejména v tom, že mu byla výrokem IV. uložena vyšší pokuta, než zákon dovoluje. Ve zrušeném příkazu uložil správní orgán účastníku řízení pokutu ve výši 50 000 Kč za spáchání 5 přestupků, kterých se měl účastník řízení dopustit vůči panu [REDAKCE], panu [REDAKCE], paní [REDAKCE], paní [REDAKCE] a panu [REDAKCE]. Správní orgán při ukládání úhrnného trestu dovodil, že nejzávažnějším přestupkem bylo jednání vůči panu [REDAKCE] a panu [REDAKCE], tedy jeden z přestupků, za jehož spáchání byla původně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. V napadeném rozhodnutí byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 80 000 Kč, což je v rozporu se zásadou zákazu *reformace in peius*. Na tomto závěru nic nemění ani to, že řízení o výše uvedených 5 přestupcích bylo následně spojeno do společného řízení se správním řízením o dalším přestupku. Podle účastníka řízení je totiž rozhodující to, že ve správním řízení navazujícím na zrušený příkaz není možné za tentýž přestupek uložit vyšší výměru trestu, než byla uložena příkazem. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí pro rozpor s § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nezákonné.

Účastník řízení dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zmatečné. Správní orgán ve výroku III. rozhodnutí dovodil, že účastník řízení požadoval od paní [REDAKCE] dvě platby za sdružené služby dodávky elektřiny, které si paní [REDAKCE] neobjednala. Neobjednané dodání elektřiny datuje od 1. prosince 2016, resp. od 30. listopadu 2016, kdy podle Energetického regulačního úřadu měla být ukončena smlouva s paní [REDAKCE] na základě výpovědi ze dne 3. srpna 2016, ale nebyla. Správní orgán ve výroku III. napadeného rozhodnutí uvádí, že „smlouva měla být ukončena nejpozději ke dni 30. listopadu 2016“. S tímto hodnocením je však v přímém rozporu ta část odůvodnění, ve které správní orgán učinil závěr, že předmětný závazek ze smlouvy s paní [REDAKCE] nezankl, protože smlouva nebyla ukončena. V takovém případě nemohl Energetický regulační úřad dodávku elektřiny v období do 15. dubna 2018 právně kvalifikovat jako neobjednané plnění, tedy agresivní obchodní praktiku, protože to podle závěru správního orgánu objednáno ve formě závazku dodávat elektřinu až do 15. dubna 2018 bylo. Z této části rozhodnutí vyplývá, že právním následkem úkonu paní [REDAKCE] ze dne 3. srpna 2016 nebyl zánik závazku. Napadený výrok III. je nepřezkoumatelný i z důvodu, že zcela obecně odkazuje na blíže nespecifikovanou smlouvu bez uvedení jejího názvu či data uzavření a stejně nekonkretizované všeobecné obchodní podmínky.

VI. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Rada tudíž přezkoumala zákonnost napadeného rozhodnutí i jeho věcnou správnost z úřední povinnosti.

Rada shledala, že napadené rozhodnutí je věcně správné a vydané v souladu se zákonem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se Energetický regulační úřad řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a závěr o naplnění skutkové podstaty vytýkaných přestupků má oporu ve shromážděném spisovém materiálu. K výroku o trestu nicméně Rada uvádí, že výši uložené sankce považuje vzhledem k počtu a povaze spáchaných přestupků a konkrétním okolnostem projednávaného případu za nepřiměřenou, proto rozhodla o jejím snížení.

Ustanovení § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona, jejichž porušení je účastníku řízení ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí vytýkáno, obsahuje skutkové podstaty přestupků s odkazovací dispozicí, kdy je třeba povinnosti, jejichž porušení je trestáno, hledat v jiných ustanoveních téhož zákona, konkrétně v § 30 odst. 2 a § 61 odst. 2. V projednávaném případě bylo uvedenými výroky prvostupňového rozhodnutí sankcionováno porušení povinnosti obchodníka s elektřinou/plynem podle § 30 odst. 2 písm. m), resp. § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona, podle nichž je obchodník s elektřinou/plynem povinen neprodleně sdělit na žádost zákazníka v postavení spotřebitele, který vypověděl závazek ze smlouvy o dodávce elektřiny/plynu, nebo od ní odstoupil, datum ukončení dodávky této komodity. Tato ustanovení energetického zákona mají zejména zabezpečit

zákazníkům plynulý přechod k jinému dodavateli. Typovou společenskou škodlivost protiprávního jednání pak lze v tomto případě spatřovat v narušení zájmu spotřebitele na poskytnutí informace ohledně ukončení smlouvy o dodávkách elektřiny/plynu, ponechání jej v nejistotě ohledně ukončení smluvního závazku a s tím souvisejícího ztížení plynulého přechodu k novému dodavateli. S podáním požadavku na změnu dodavatele k nesprávnému datu pak standardně ze strany stávajících dodavatelů dochází k zamítnutí požadavku na změnu dodavatele v případě jeho předčasnosti, následným problémům při změně dodavatele (nový dodavatel nemá jistotu, ke kterému dni má změna proběhnout), a velmi často i vystavování smluvních sankcí zákazníkovi (buď ze strany stávajícího dodavatele za porušení smlouvy v souvislosti s jejím předčasným ukončením, případně ze strany dodavatele nového pro neuskutečnění změny dodavatele).

K výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí je třeba doplnit, že účastník řízení nikterak nezpochybnuje skutečnost, že by svým jednáním skutkovou podstatu, a to jak její formální, tak i materiální stránku, naplnil. Rada po posouzení skutkového stavu ve vztahu k těmto výrokům konstatuje, že byl zjištěn dostatečně a jednoznačně z něj vyplývá závěr o tom, že se účastník řízení vytykánych přestupků dopustil, a to tím, že na žádost 3 spotřebitelů, a to pana [REDAKCE], pana [REDAKCE] a paní [REDAKCE], všech zastoupených stejným zástupcem, sdělil datum ukončení jejich smluv až po 56, resp. 48 a 42 dnech, čímž nesplnil svou povinnost poskytnout tuto informaci neprodleně. K výkladu pojmu „neprodleně“ Rada s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 19/2009-103 ze dne 30. listopadu 2009 uvádí, že je jím třeba rozumět bez prodlení, bez zbytečného odkladu, okamžitě, ihned. Zákonodárce tento pojem používá v souvislosti s úkony, které nesnesou sebemenší odklad. Časovou naléhavost je pak třeba posuzovat v souvislosti s konkrétní situací. Termínem „neprodleně“ v souvislosti s poskytnutím informace pro obchodníka zcela dostupné a jednoduše dohledatelné je třeba rozumět lhůtu v řádu několika dní.

Ve výroku I. napadeného rozhodnutí jsou uvedeny 2 dílčí skutky, jichž se účastník řízení dopustil vůči dvěma jmenovaným spotřebitelům. Oba tyto dílčí skutky naplňují tutéž skutkovou podstatu, došlo k nim v blízké časové souvislosti, byly provedeny stejným způsobem a vedeny jednotným záměrem. Stejný způsob provedení lze shledat zejména v tom, že k pozdnímu poskytnutí požadované informace došlo v blízké časové souvislosti, žadatelem o informaci byla jedna a tatáž osoba, a to společnost eCentre, a.s., která na základě plné moci udělené spotřebiteli je v jednání o změně dodavatele zastupovala, k útokům došlo na konci ledna 2017 a na začátku února 2017 a záměrem účastníka řízení bylo ztížit přechod těchto zákazníků k novému dodavateli tím, že požadovanou informaci neposkytl řádně, když tyto informace měl poskytnout zástupci zákazníků, a včas. S ohledem na zmíněné se Rada s kvalifikací přestupku jako pokračujícího ztotožnila.

K výroku II. napadeného rozhodnutí Rada uvádí, že dílčí skutek, jímž se účastník řízení dopustil protiprávního jednání, sice naplňuje jinou skutkovou podstatu než útoky vytykané účastníku řízení ve výroku I., neboť se ho účastník řízení dopustil v postavení obchodníka s plynem, ale k jeho spáchání došlo stejným způsobem jako v případě přestupků uvedených ve výroku I. a tento útok byl veden i stejným záměrem. K oběma výrokům lze doplnit, že tím, že účastník řízení zaslal informaci o datu ukončení dodávky přímo zákazníkům, nikoliv jejich zástupci, pak znovu prodloužil dobu jejího poskytnutí. Účastník řízení si musel být vědom toho, že zástupce vystupuje za zákazníky, kteří jej zmocnili pro všechny úkony související se změnou dodavatele, a tuto informaci měl povinnost

poskytnout přímo jemu. Účastník řízení pro splnění své informační povinnosti podle § 30 odst. 2 písm. m), resp. § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona měl poskytnout požadované datum ukončení dodávek elektřiny/plynu v řádu několika dnů, za nejzazší dobu by bylo možné považovat 2 týdny od obdržení žádosti zástupce, který mu doložil zástupčí oprávnění pro zastupování zákazníků. Jakékoliv jiné jednání musí být vyhodnoceno jako porušení zákonné povinnosti, přičemž délka, počet dílčích útoků a případný rozsah následků jsou relevantní pro určení závažnosti takového jednání.

K povaze a závažnosti spáchaných přestupků je třeba uvést, že pokud v případě pana [REDAKCE] byla žádost o sdělení data ukončení smlouvy odeslána 16. ledna 2017, informace byla poskytnuta 13. března 2017 a k ukončení smlouvy došlo 16. dubna 2017, měl tento zákazník stále ještě dostatečný prostor pro uskutečnění změny dodavatele. V obdobných časových rozpětích se pohybují i další dvě žádosti, následné poskytnutí informace a den ukončení smlouvy u paní [REDAKCE] a pana [REDAKCE]. Ač v projednávaném případě fakticky nedošlo v přímé souvislosti s jednáním účastníka řízení ke škodlivému následku, kterým by v tomto případě bylo znemožnění přechodu zákazníků k novému dodavateli, přesto to není důvod netrvat na dodržování zákonem stanovených povinností. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyjádřenou například v rozsudku č. j. 4 A 133/2013-25 ze dne 14. října 2013 *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně vyskytujících se případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“*. Jednáním účastníka řízení došlo k porušení jeho zákonné povinnosti, ale také k porušení zájmu na včasném poskytnutí informace zákazníkům, kteří měli v úmyslu přejít k novému dodavateli. Tato informace je pro zákazníky potřebná zejména z toho důvodu, aby včas sjednali smlouvu s novým dodavatelem tak, aby datum zahájení dodávek od nového dodavatele plynule navazovalo na ukončení dodávek od stávajícího dodavatele. Opožděným poskytnutím vyžádané informace se tak zkrátila lhůta pro vyjednávání nové smlouvy a tím i ke ztížení procesu změny dodavatele.

Ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jehož porušení je účastníku řízení vytýkáno ve výroku III. napadeného rozhodnutí, označuje za přestupek takové jednání, jímž se dodavatel dopustí porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik, jejichž definice je uvedena v § 4 téhož zákona. Smyslem § 4 odst. 3 ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele je zamezit dodavatelům, aby po zákaznících vyžadovali úplatu za plnění, které si zákazníci od nich neobjednali. Znakem skutkové podstaty přestupku je právě požadování plnění za dodávku, která nebyla ze strany odběratele vyžádaná.

Rada ve vztahu k výroku III. souhrnně popíše skutkový stav, neboť závěry prvostupňového orgánu je třeba doplnit. Paní [REDAKCE] uzavřela pro své odběrné místo elektřiny smlouvu se společností BICORN s.r.o., IČ: 272 30 112, na dobu určitou do 1. srpna 2013 s obchodními podmínkami účinnými od 1. března 2010. Tyto obchodní podmínky v čl. II. odstavci označeném bodem II. 4 uváděly, že *„smlouva uzavřená na dobu určitou zanikne uplynutím dne sjednaného ve smlouvě v případě, že zákazník doručí dodavateli písemnou zprávu oznamující mu vůli zákazníka ukončit smluvní vztah k sjednanému datu a to nejpozději 1 měsíc před dnem sjednaného data ukončení smlouvy. Pokud tak zákazník neučiní, mění se doba, na kterou se smlouva uzavřela, z doby určité na dobu neurčitou“*. Ke dni 1. září 2013 došlo ke změně názvu společnosti na RIGHT

POWER ENERGY, s.r.o., na uzavřeném závazku se přejmenováním obchodníka s elektřinou nic nezměnilo. Na základě citovaného ustanovení obchodních podmínek došlo ke změně smlouvy na dobu neurčitou od 1. srpna 2013. Dne 1. srpna 2016 nabyla účinnosti smlouva o prodeji části závodu, na jejímž základě přešla práva a povinnosti vyplývající ze smlouvy uzavřené s paní [REDAKCE] na právního nástupce společnosti RIGHT POWER ENERGY, s.r.o., kterým je účastník řízení. O této změně pak účastník řízení informoval paní [REDAKCE] uvítacím dopisem ze dne 1. srpna 2016. Dne 3. srpna 2016 zaslala paní [REDAKCE] účastníku řízení dopis označený jako Ukončení smlouvy/výpověď/na odběr elektřiny bez smluvní pokuty, ve kterém žádala o ukončení smlouvy bez smluvní pokuty a sdělení přesného data ukončení smlouvy. Účastník řízení sdělil, že tuto výpověď akceptuje, ale závazek ukončí až ke dni 1. srpna 2019. Z bodu II. 5 písm. b) ve spojení s bodem II. 4 všeobecných obchodních podmínek účinných od 1. března 2010 přitom vyplývalo, že výpovědní doba u smluv uzavřených na dobu neurčitou je tříměsíční a začíná běžet prvního dne měsíce následujícího po doručení výpovědi. Jelikož výpověď byla účastníku řízení doručena v měsíci srpnu 2016, výpovědní doba počala běžet dne 1. září 2016 a jejím posledním dnem byl 30. listopad 2016. Pokud účastník řízení dodával elektřinu zákaznici i po tomto datu, pak tak činil bez právního důvodu. Jednání, kterým po zákaznici požadoval platbu za elektřinu dodanou od 1. prosince 2016, tak bylo správním orgánem správně vyhodnoceno jako agresivní obchodní praktika, která se sestávala ze dvou dílčích útoků spočívajících v zaslání faktur, kterými za dodanou elektřinu požadoval platbu, a to konkrétně prostřednictvím faktury č. [REDAKCE] ze dne 27. září 2017 a faktury č. [REDAKCE] ze dne 24. dubna 2018.

Ve vztahu k tomuto výroku namítá účastník řízení zmatečnost a vnitřní rozpornost části odůvodnění ve vztahu k přestupku, kterého se měl dopustit užitím agresivní obchodní praktiky vůči spotřebitelce paní [REDAKCE], neboť správní orgán měl v této části odůvodnění rozhodnutí dojít k protichůdným závěrům. Účastník řízení napadá, že správní orgán na straně 22 uvedl, že „smlouva měla být ukončena nejpozději ke dni 30. listopadu 2016“, z čehož však vyvozuje, že smlouva ukončena nebyla a předmětný závazek ze smlouvy s paní [REDAKCE] nezanikl. Rada tuto námitku označuje za účelovou, spočívající ve vytrhávání části odůvodnění z kontextu. Z uvedeného spojení nelze vyvodit jakýkoli závěr o tom, že by účastník řízení po uvedeném datu dodával zákaznici na základě platné smlouvy. I další odkaz účastníka řízení na stranu 29 napadeného rozhodnutí je nepřipadný, neboť v této části odůvodnění je zcela jednoznačně uvedeno, že společenská škodlivost jednání účastníka řízení spočívá zejména v množství úkonů, které musela paní [REDAKCE] učinit, aby došlo ze strany účastníka řízení k ukončení protiprávního jednání, tedy k ukončení dodávky elektřiny bez právního důvodu. Správní orgán zde plně reflektoval výtky Rady uvedené na straně 8 rozhodnutí o rozkladu, přičemž z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, jaké jednání je kladeno účastníku řízení za vinu. Správní orgán v napadeném rozhodnutí podrobně popsal zjištěný skutkový stav včetně důkazů, ze kterých vycházel. Část odůvodnění rozhodnutí týkající se uvedeného přestupku tvoří logicky a vnitřně nerozporný celek, ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že ze strany účastníka řízení došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v užití agresivní obchodní praktiky vůči spotřebitelce paní [REDAKCE], když po ní požadoval úhradu za dodávku elektřiny, které si u něj zákaznice neobjednala, a to po dobu 18 měsíců a 15 dnů. K nápravě takto vzniklého protiprávního stavu přistoupil účastník řízení až na základě sdělení paní

██████████, že podala podnět k prošetření adresovaný Energetickému regulačnímu úřadu, tedy nikoliv z vlastní iniciativy.

S námitkou účastníka řízení ohledně nepřezkoumatelnosti výroku III. napadeného rozhodnutí z důvodu, že zcela obecně odkazuje na blíže nespecifikovanou smlouvu bez uvedení jejího názvu či data uzavření a stejně nekonkretizované všeobecné obchodní podmínky, se Rada neztotožňuje. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. (...) V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“. Rada posoudila napadený výrok i z uvedených hledisek a dospěla k závěru, že rozhodnutí obsahuje zcela jednoznačný a nezaměnitelný popis skutku, který je účastníku řízení vytýkán. Skutečnost, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl číslo smlouvy nebo konkrétní obchodní podmínky, na této nezaměnitelnosti nic nemění. V době uvedené v tomto výroku se mohla na vymezené odběrné místo realizovat pouze jedna dodávka od účastníka řízení, není tak možné, aby tento skutek mohl být zaměněn s jiným. Výrok rozhodnutí obsahuje místo, čas i způsob, kterým byl spáchán, a naplňuje tak veškeré požadavky kladené na výrokovou část rozhodnutí § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky i § 68 odst. 2 správního řádu.

Správní orgán označil přestupek, kterého se účastník řízení dopustil vůči paní ██████████, za pokračující, neboť účastník řízení požadoval po této zákaznici dvěma dílčími útoky platby za sdružené služby dodávky elektřiny prostřednictvím dvou faktur za dodávku elektřiny, kterou si zákaznice neobjednala. Při hodnocení jednotného záměru správní orgán na straně 29 uvedl: „*účastník řízení jakožto prodávající je povinen bezpodmínečně znát a dodržovat povinnosti plynoucí mu z jeho činnosti, a i přesto tyto povinnosti nebyly ze strany účastníka řízení splněny*“. Rada poznamenává, že z této části odůvodnění není zřejmé, co měl prvostupňový orgán na mysli při hodnocení uvedeného záměru. Rada má za to, že záměrem účastníka řízení, byť možná nepřímým, bylo dodávat zákaznici plnění, přestože si je neobjednala, a fakturovat za něj cenu podle původní smlouvy, kterou s ním měla do 30. listopadu 2016 uzavřenou, resp. minimálně neumožnit provedení změny dodavatele. Tímto jednáním došlo rovněž ke znemožnění zákaznici přejít k jinému dodavateli v nejbližším možném termínu a svobodně si zvolit nového dodavatele. Skutečnost, že k takovému jednání docházelo po dobu více než 18 měsíců, závažnost tohoto skutku ještě prohlubuje.

Po konstatování, že účastník řízení svým jednáním naplnil skutkové podstaty přestupků vytýkaných ve výrocích I., II. a III. napadeného rozhodnutí, přistoupila Rada k posouzení přiměřenosti uložené pokuty. Na tomto místě Rada předně uvádí, že při stanovení výše sankce je nutné postupovat v souladu se zásadou absorpce, která se uplatní při postihu souběhu více přestupků a jejíž podstata tkví v absorpci sazeb (*poena maior absorbet minorem*, přísnější trest pohlcuje mírnější). Tato zásada je vyjádřena v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož v případě sbíhajících se přestupků uloží správní orgán jedinou sankci ve výměře podle nej přísněji trestného přestupku, jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek

nejzávažnější. Při aplikaci zásady absorpce správní orgán zohlední, že se účastník řízení dopustil dalších přestupků.

Horní hranice sankce je ve vztahu k přestupkům podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona totožná, přičemž za spáchání těchto přestupků může být uložena pokuta podle § 91 odst. 14 písm. b) energetického zákona až do výše 50 000 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého držitelem licence za poslední ukončené účetní období. Za přestupek, kterého se účastník řízení dopustil porušením § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, lze podle jeho § 24 odst. 14 písm. d) uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč. Jelikož mají přestupky podle energetického zákona stejnou horní hranici sazeb pokut, bylo třeba určit, který z přestupků vytykaných výroky I. a II. je závažnější. Rada shodně s prvostupňovým orgánem dospěla k závěru, že přestupek uvedený ve výroku I. tohoto rozhodnutí, je závažnější (neboť se jeho naplnění účastník řízení dopustil dvěma dílčími skutky) a jelikož je i nejpřísněji trestný, k přestupkům uvedeným ve výrocih II. a III. tohoto rozhodnutí s ohledem na použití absorpční zásady přihlédla v rámci přitěžujících okolností.

Rada na tomto místě akcentuje, že všechny dílčí útoky, jež účastník řízení spáchal, mají obdobný záměr, kterým je ztížení, resp. vytvoření překážek při přechodu zákazníků k novým dodavatelům. Tímto záměrem byla motivována jak jednání, která vedla k porušení energetického zákona, tak jednání, jímž došlo k porušení zákona o ochraně spotřebitele. Takováto jednání jsou nežádoucí, neboť kromě dopadů na jednotlivé zákazníky mohou narušit i hospodářskou soutěž v energetických odvětvích. Pokud jde o agresivní obchodní praktiku sankcionovanou ve výroku III. napadeného rozhodnutí, trvá Rada na tom, že právě poskytování nevyžádaného plnění zákazníkům ze strany obchodníků je třeba hodnotit jako velmi nebezpečné, resp. škodlivé, neboť zákazníci jsou takovýmto jednáním nuceni dodané komodity odebrat, a to v rozporu se svou svobodnou vůlí rozhodnout, od koho tyto komodity odbírat chtějí, nadto tímto jednáním dochází ke zneužití silnějšího postavení dodavatele vůči odběrateli, který takovéto neoprávněné dodávce nemůže zabránit. Pakliže účastník řízení realizoval dodávky za situace, kdy mu z důvodu ukončení smluvního vztahu mezi ním a zákazníkem neschválil žádný právní titul, je podle názoru Rady nutná míra společenské škodlivosti naplněna, nadto vyšší míru škodlivosti je třeba spatřovat i v poměrně dlouhé době, po kterou tato dodávka probíhala. Současně je třeba zohlednit opakovanost porušování zákona, jež uvádí prvostupňový orgán na straně 35 napadeného rozhodnutí, jehož se účastník řízení dopouští soustavným porušováním totožných ustanovení jak energetického zákona, tak i zákona o ochraně spotřebitele.

K samotné výši uložené sankce Rada uvádí následující. Přestože Rada vyhodnotila konkrétní okolnosti spáchání přestupku uvedeného ve výroku III. jako objektivně velmi závažné, může k tomu přihlédnout toliko jako k přitěžující okolnosti, která by mohla odůvodnit určité zvýšení pokuty. Pokud prvostupňový orgán uložil v původním příkazu za 5 přestupků podle energetického zákona, které jsou přísněji trestné nežli přestupek podle zákona o ochraně spotřebitele, pokutu ve výši 50 000 Kč, není možné za spáchání 2 totožných přestupků se stejnou sazbou a jednoho přestupku se sazbou násobně nižší uložit pokutu ve výši 80 000 Kč. Naopak skutečnost, že došlo ke snížení počtu přestupků v důsledku jiné právní kvalifikace totožných skutků (zde byly 2 skutky kvalifikovány jako jeden pokračující přestupek), vliv na výši sankce mít nebude. K uvedenému lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 187/2018-73 ze dne 26. října 2020, který uvedl, že „...je-li trestán

pokračující správní delikt, který spočívá ve více dílčích útocích, nebo stejnorodý vícečinný souběh (opakování deliktu), měla by být na základě materiálního posouzení závažnosti udělena v zásadě stejná sankce. Posouzení jednání jako pokračujícího deliktu tak zpravidla nemá vliv na výši udělené sankce.“ O ponechání pokuty ve výši 80 000 Kč by bylo možné uvažovat v případě, že by ve vztahu ke dvěma přestupkům, které byly v původním příkazu zahrnuty, nedošlo k zastavení řízení, pak by se taková pokuta mohla jevit adekvátní. To však není uvedený případ. Rada zdůrazňuje, že při ukládání správních trestů je třeba respektovat vůli zákonodárce, který míru typové závažnosti jednotlivých přestupků promítl do sazeb, které mohou být za jejich spáchání ukládány a kterou je správní orgán povinen reflektovat. Proto by okolnost rozšíření předmětu řízení o přestupek, který je mírněji trestný, neměla způsobit až takto výrazné zvýšení sankce.

Účastník řízení dále namítá, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu zákazu *reformatio in peius*, když účastníku řízení v napadeném rozhodnutí uložil vyšší pokutu, než jaká mu byla uložena ve zrušeném příkazu. Zmiňovanou zásadu zakotvuje § 90 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanovuje, že „*pokud byl proti příkazu podán odpor, nelze obviněnému v řízení uložit jiný druh správního trestu s výjimkou napomenutí nebo vyšší výměry správního trestu, než mu byly uloženy příkazem; to neplatí, pokud správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku*“. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení je evidentní, že zákaz změny k horšímu není absolutní, neboť k uložení vyšší výměry může dojít v situaci, kdy správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku. V daném případě byl účastník řízení příkazem uznán vinným z 5 přestupků podle energetického zákona, přičemž po podání odporu bylo řízení spojeno do společného řízení s řízením o přestupku podle zákona o ochraně spotřebitele. V projednávaném případě však došlo spojením věcí k rozšíření obvinění o 1 přestupek, za který zákon dovoluje z hlediska rozmezí sankce uložit nižší pokutu než v případě přestupků podle energetického zákona, ale zároveň k zastavení části správního řízení ohledně dvou skutků původním napadeným rozhodnutím trestaných a část správního řízení byla oproti napadenému rozhodnutí kvalifikována jako pokračující přestupek (původně dva trestané přestupky byly správně vyhodnoceny jako jeden pokračující). Rada obecně nesouhlasí s názorem účastníka řízení, že správní orgán nemohl v napadeném rozhodnutí uložit vyšší pokutu, neboť spojením dvou správních řízení došlo ke změně předmětu řízení oproti původně vydanému příkazu. V případě redukce počtu trestaných skutků však takto výrazné zvýšení úhrnného trestu oproti příkazu nemůže obstát. Přestože se Rada ztotožnila se závěrem správního orgánu o závažnosti jednání, spočívajícího v užití agresivní obchodní praxe vůči spotřebiteli, nemohlo spáchání tohoto přestupku dostatečně odůvodnit zvýšení pokuty o 30 000 Kč. Jakkoli si je Rada vědoma, že i napadeným rozhodnutím uložená pokuta se pohybuje při spodní hranici zákonné sazby, je třeba zohlednit původním příkazem uloženou pokutu ve výši 50 000 Kč. S ohledem na namítanou zásadu zákazu *reformatio in peius*, která zakotvuje, že napadené rozhodnutí nebude posouzeno v neprospěch odvolatele, a snížení počtu trestaných skutků, bylo nutné ke snížení sankce přistoupit.

V napadeném rozhodnutí byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Rada je toho názoru, že ani přihlídnutí ke spáchání dalšího přestupku uvedeného ve výroku III. takovéto navýšení pokuty neodůvodní, proto její výši snížila. Výsledná částka reflektuje jak skutečnost zastavení řízení ohledně dvou původně trestaných skutků, tak i závažnost přestupku uvedeného ve výroku III.

Po přezkoumání případu dospěla Rada k závěru, že napadené rozhodnutí bylo v rozsahu napadených výroků I., II. III. a V. vydáno v souladu se zákonem, kdy bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se účastník řízení vytýkaných přestupků dopustil. Pokud jde o sankci uloženou ve formě úhrnného peněžitého trestu ve výši 80 000 Kč, shledala Rada, že je s ohledem na zásadu absorpce a zákaz *reformatio in peius* namíste jeho výši snížit, přičemž má za to, že pokuta ve výši 50 000 Kč dostatečně splňuje svůj účel, naplňuje zásadu individualizace správního trestu a je přiměřená míře a významu chráněného společenského zájmu upraveného energetickým zákonem. Povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky zůstává s ohledem na uznání účastníka řízení vinným nedotčena.

VII. Závěr

Při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodně pochybnosti. S ohledem na skutečnost, že se Rada neztotožnila s výší sankce uložené prvostupňovým orgánem, přistoupila ke snížení správního trestu, ve zbylé části rozklad zamítla a napadené rozhodnutí ve výrocích I., II. III. a V. potvrdila.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

BOHEMIA ENERGY entity s.r.o.